

[Ministeren for forureningsbekæmpelse.]

dens til, at de, der kan betale sig fra det, betaler sig fra det, hvorimod de, der ikke har råd til at betale sig fra det, altså ikke må forurene. Det kan ikke være afgørende for, om man må forurene, om man har råd til det eller man ikke har råd til det. Det afgørende må være et økologisk udgangspunkt og ikke et økonomisk udgangspunkt, om man har råd til det eller ej, og det vil meget vel kunne ske, når man argumenterer med afgifter eller ikke afgifter, at de, der har råd, får lov til at forurene, og de, der ikke har råd, ikke må forurene, og det kan ikke være rigtigt at føre klassepolitik ind i forureningsdebatten ad den omvej, som bliver konsekvensen af hr. Lembourns synspunkter.

Jeg skal derefter gøre et par bemærkninger om administrationen. For det første vil jeg sige, at vi dog, som hr. Svend Haugaard også var inde på det, har forenklet det administrative apparat ret betydeligt ved ligesom ved en forhåbentlig gennemførelse af levnedsmiddellovforslaget at afskaffe sundhedskommissionerne at afskaffe en meget stor del af landvæsenskommissionernes arbejde med forureningsbekæmpelsen og henlægge det til de eksisterende politiske organer ud fra den klare erkendelse, at det er politiske afvejelser, der forestår, som kun kan udføres af egentlig politiske organer. Heri ligger i sig selv en rationalisering.

Hvis man, som hr. Arne Christiansen antydede det, har gode ideer i øvrigt i venstre eller andre steder med hensyn til, hvordan vi yderligere kan rationalisere dette, er vi i høj grad til at få i tale. Men jeg glædede mig over hr. Arne Christiansens påskønnelse af, at der dog for så stort et lovforslag ligger meget, meget detaljerede omkostningsberegninger. Meningen er vel ikke, at det ligefrem skal komme én til skade, at der foreligger så detaljerede omkostningsberegninger, hvormed jeg mener, at man vel ikke ligefrem skal opfordre til at springe over, hvor gærdet er lavest, og komme med meget udflydende omkostningsberegninger ved meget store lovforslag og så håbe, at alle lukker øjnene og det går let igennem, mens man, når der virkelig kommer detaljerede beregninger, bliver slået i hovedet med dem. Det ville være en relativt dårlig morale, det tror jeg vi er

enige om. Her står ganske tydeligt, at hvis man ændrer på den og den måde, får det de og de økonomiske konsekvenser, og det kan relativt umiddelbart beregnes; det må være en pædagogisk rimelig fremgangsmåde.

Hr. Arne Christiansen var inde på det spørgsmål, der — det er der ingen grund til at nægte — skilte os i forhandlingerne med landbrugsorganisationerne: erstatningsproblematikken. Jeg er parat til at diskutere dette videre i udvalget, men vi må sætte en stopper for erstatninger alene foranlediget af en given udvikling i samfundet. For hvis samfundet skal ind og garantere erstatningsmæssigt for enhver samfundsmæssig udvikling, behøver vi vist ikke at spekulere ret meget på, hvad vi skal bruge skattemidlerne til i dette samfund, så kan vi bruge dem til at betale erstatninger til os alle sammen ustandselig. Det er de afgrænsninger, som er meget, meget svære i forbindelse med miljøbeskyttelsesloven, og det var de efter vores opfattelse for vidtgående ønsker om erstatning, som fik os til at afstå fra et forlig med landbrugsorganisationerne, uanset at vi rent faktisk tilstræbte at nå et sådant forlig.

Hr. Svend Haugaard skal jeg give to svar, idet jeg i øvrigt i det generelle har svaret på andre ting. Selvfølgelig er offentlige virksomheder inddraget på samme måde som private virksomheder; der er ikke nogen adskillelse. Det er ikke således, at fordi det er en offentlig virksomhed, må den svine alt det, det skal være, hvad en privat virksomhed ikke må gøre. Der er ikke den forskel. De offentlige virksomheder skal leve og virke under det samme ansvar som de private virksomheder.

Om reglementet kan jeg sige, at det formentlig er færdigforhandlet med organisationerne i løbet af en måned, og derefter vil forhandlingsresultatet øjeblikkeligt tilgå miljøudvalget.

Hr. Vivike havde ikke fundet dambrug overhovedet i lovforslaget. Det er jeg ked af, for hvis han havde set på de virksomheder, som særlig skal godkendes i henhold til kapitel 5, ville han have fundet dambrug.

Derimod kan jeg glæde hr. Vivike, der var en arg modstander af den gamle vandløbslovs § 5, stk. b, så vidt jeg husker, med, at den er udgået i dette lovforslag; det er vel altid rart at få sine ideer bragt til sejr på